

22/12/2002

Από το Άρθρο του Γιάννη ΔΡΑΓΑΣΑΚΗ

«Το Δημόσιο Χρέος ξανά στο προσκήνιο. Τι μπορεί να γίνει;»

.....

Μπορεί το χρέος να αποκλιμακωθεί;

Η κυβέρνηση καλλιεργεί δημοσίως τον εφησυχασμό: Παριστάνει ότι θεωρεί καλοδεχούμενη την επιτήρηση του δημόσιου χρέους και υποστηρίζει ότι η αποκλιμάκωση του δημόσιου χρέους είναι ένα "παιχνιδάκι"!

Δεν νιώθει την ανάγκη, όχι να απολογηθεί, αλλά έστω να εξηγήσει, γιατί ως τώρα το χρέος αντί να μειωθεί αυξήθηκε. Ούτε βέβαια και έχει πολιτικό θάρρος να πει ένα συγγνώμη προς όσους μέχρι τώρα κατακεραυνώνει η ίδια, αλαζονικά, κατακεραύνωνε, επειδή ασκούσαν κριτική στις λογιστικές αλχημείες της.

Από την άλλη πλευρά η Ν.Δ. και πιο επίμονα ο κ. Μητσοτάκης προειδοποιούν (ορθότερα προετοιμάζουν) τον ελληνικό λαό ότι τον περιμένουν "μαύρες μέρες", ενώ άλλοι απαντούν στον ανεύθυνο εφησυχασμό της κυβέρνησης με μια εξίσου ανεύθυνη καταστροφολογία, επισείοντας το φάντασμα της Αργεντινής και της οδυνηρής χρεοκοπίας της, ως μια αναπόδραστη προοπτική.

Η θέση που θα υποστηρίξουμε εδώ είναι ότι το πρόβλημα υπάρχει, μπορεί να εξελιχθεί και σε κρίση, αν δεν αντιμετωπισθεί με σχέδιο, αλλά δεν είναι αναπόφευκτο να γίνουμε... Αργεντινή.

.....

Τι πρέπει να γίνει

Η πολιτική της κυβέρνησης, πρώτον δεν έχει καταφέρει να εδραιώσει μια δυναμική αποκλιμάκωση του χρέους, παρά τις ιδιωτικοποιήσεις και παρά τη σημαντική αύξηση του ΑΕΠ.

Δεύτερον, η πολιτική της κυβέρνησης στηρίζεται, και διολισθαίνει ολοένα και πιο έντονα σε μια πολιτική με δύο σκέλη: ιδιωτικοποιήσεις και συγκράτηση του μισθολογικών αυξήσεων. Το πρώτο σκέλος, όπως εξηγήσαμε, διαβρώνει και εξασθενεί τις μελλοντικές δυνατότητες διαχείρισης του χρέους, ενώ το δεύτερο σκέλος διευρύνει τις κοινωνικές ανισότητες και υποσκάπτει τις αναπτυξιακές δυνατότητες.

Αν λοιπόν το χρέος δεν αποκλιμακωθεί όσο διαρκεί αυτή η ανοδική φάση οικονομικού κύκλου, αν η εξάντληση της αναπτυξιακής δυναμικής μάς βρει με δημόσιο χρέος υψηλό, πάνω από το 70%-80% του ΑΕΠ, τότε δεν αποκλείεται αυτό να λειτουργήσει ως παράγοντας κρίσης. Και τούτο διότι ακόμη και αν

είναι χαμηλότερο από τα σημερινά του επίπεδα, η διαχείρισή του θα είναι ασύγκριτα δυσκολότερη. Ας μην ξεχνάμε ότι η Αργεντινή οδηγήθηκε στη χρεοκοπία αν και το χρέος της ήταν μικρότερο από το δικό μας, ακριβώς γιατί είχε ιδιωτικοποιήσει τα πάντα και η ανάπτυξή της είχε καθηλωθεί. Αυτή η προοπτική όμως πρέπει, και κατά τη γνώμη μου, μπορεί να αποκλεισθεί. Ας ανακεφαλαιώσουμε λοιπόν με κάποιες ιδέες για το τι μπορεί να γίνει αμέσως:

α. Πλήρης και αξιόπιστη καταγραφή του χρέους και των υποχρεώσεων του κράτους~ είναι κάτι το αναγκαίο, προκειμένου να ξέρουμε πού βρισκόμαστε και για να μπορέσει να γίνει αξιόπιστος και διαφανής σχεδιασμός.

β. Αλλαγή της στάσης της κυβέρνησης που εξακολουθεί να δίνει μάχη οπισθοφυλακών υπέρ του Συμφώνου Σταθερότητας. Σε κάθε περίπτωση πρέπει να εξασφαλισθεί ότι η αξιολόγηση του ελλείμματος και του χρέους θα γίνεται σε συνάρτηση με το ρυθμό εξέλιξης του ΑΕΠ, καθώς και το επίπεδο της απασχόλησης και της ανεργίας.

γ. Διαμόρφωση ενός αξιόπιστου και ρεαλιστικού σχεδίου αποκλιμάκωσης του χρέους με ορίζοντα δεκαετίας, το οποίο θα αξιοποιεί τις δυνατότητες και θα έχει ως κεντρικό του άξονα την αποκλιμάκωση του χρέους μέσω της ενίσχυσης της αναπτυξιακής δυναμικής της ελληνικής οικονομίας.

Ολόκληρο το άρθρο μπορεί να βρεθεί στην ηλεκτρονική διεύθυνση:
<http://www.dragasakis.gr/keimeno.php?id=189&eidos=mme>